

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 686/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Advokátska kancelária, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 11/2016 z 11. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 11/2016 z 11. mája 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. júla 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 93/2010-533 zo 17. decembra 2014 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu vydierania v spolupáchateľstve podľa § 20 a § 189 ods. 1 a 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 11. augusta 2008 v čase od 19.30 h do 19.40 h v M [REDACTED] na [REDACTED] ulici potom, ako spolu s [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „V [REDACTED]“) pristavil vozidlo BMW 525 TDS pri vozidle Opel Corsa, ktoré stálo odstavené, z neho vystúpil sťažovateľ a udrel do tváre [REDACTED] (ďalej len „poškodený“) sediaceho za volantom vozidla Opel Corsa. V [REDACTED] ho udrel na to isté miesto, a to potom, čo poškodený vystúpil z vozidla, pričom V [REDACTED] držal v ruke bejzbalovú palicu a pod hrozbou jej použitia žiadal poškodeného, aby mu do dvoch hodín doniesol 50 000 Sk na miesto, ktoré mu oznámi telefonicky. Poškodenému bolo spôsobené zranenie, a to povrchová tržno-zmliaždená trojcentimetrová rana v oblasti ľavého obočia, ktoré si vyžiadalo jednorazové ošetrenie. Okrem toho poškodenému vznikla škoda aj na osobných veciach v celkovej výške 321,92 €. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 27/2015-590 z 23. septembra 2015 bolo odvolanie sťažovateľa a V [REDACTED] proti rozsudku okresného súdu zamietnuté ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 18. novembra 2015 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. V dovolaní poukázal na odvolacie námietky. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 11/2016 z 11. mája 2016 bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Podľa sťažovateľa pokiaľ krajský súd uviedol, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy a tieto správne vyhodnotil, tak prijaté závery nemožno považovať za vecne správne. Navyše krajský súd pripustil, že sú isté

rozpory vo výpovediach poškodeného a svedkov, ale tieto podľa neho nemajú podstatný význam na zistenie skutkového stavu veci. S takouto právnou úvahou krajského súdu sa nemožno stotožniť, keďže niektoré dôležité skutočnosti nie sú uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou o nedostatočnom poučení obžalovaných a svedkov o ich právach a uviedol, že žiadne obhajobou uvádzané zásadné procesné pochybenia nezistil, keďže osoby, ktoré sa zúčastnili procesných úkonov, boli poučené a poučeniu porozumeli.

Krajský súd sa nevysporiadal s námietkou, podľa ktorej zo strany obhajcu nebolo objektívne možné zúčastniť sa z časových dôvodov na výsluchoch, ktoré sa časovo prelínali.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že zo strany krajského súdu nebola považovaná za dôvodnú námietka vytykajúca prečítanie zápisnice o výsluchu svedka P [REDACTED] z 30. decembra 2009, pričom sa krajský súd uspokojil s písomným vyjadrením obhajkyne Mgr. [REDACTED] z 3. mája 2010, v ktorom uviedla, že obhajobu sťažovateľa a V [REDACTED] ukončila dohodou 30. apríla 2009. V skutočnosti neexistuje žiadna písomná dohoda o ukončení obhajoby k tomuto dňu, pričom sťažovateľ nemal ani vedomosť o takejto skutočnosti. Práve naopak, bol si vedomý, že ho stále obhajuje Mgr. [REDACTED]. Podľa § 6 písm. a) Advokátskeho poriadku je advokát povinný klienta písomne informovať o vybavovaní veci a posilať mu písomnosti, z ktorých pre neho vyplývajú práva a povinnosti. To znamená, že pokiaľ sa Mgr. [REDACTED] so sťažovateľom dohodla o ukončení právneho zastupovania, musela tak urobiť v písomnej forme a jedno vyhotovenie musela sťažovateľovi ako klientovi odovzdať. Skutočnosť je však taká, že takáto dohoda nebola vyhotovená v písomnej forme a sťažovateľovi nebolo doručené žiadne oznámenie o ukončení zastupovania. Pokiaľ by Mgr. [REDACTED] k oznámeniu o ukončení zastupovania z 3. mája 2009 doložila dohodu o ukončení právneho zastupovania k 30. aprílu 2009 v písomnej forme, potom by bolo možné hovoriť o ukončení obhajoby z jej strany. Nemožno preto akceptovať argument krajského súdu, že v čase konania výsluchu svedka P [REDACTED] (30. decembra 2009) Mgr. [REDACTED] už sťažovateľa neobhajovala. K tejto

skutočnosti sa vyjadrili ako svedkovia aj vyšetrovatelia a prezentovali, akým spôsobom vyrozumeli o výsluchu Mgr. [REDAKOVANÉ], pričom ani jeden z nich nevedel, že činnosť Mgr. [REDAKOVANÉ] sa skončila. Teda ani títo svedkovia o údajnom ukončení zastupovania k 30. aprílu 2009 nevedeli, a to napriek tomu, že 27. mája 2010 (tesne pred ukončením prípravného konania) bolo oznámenie o ukončení zastupovania Mgr. [REDAKOVANÉ] doručené vyšetrovateľovi.

Podľa názoru najvyššieho súdu pokiaľ by aj výpoveď svedka P [REDAKOVANÉ] nebola vykonaná v súlade so zákonom, nejde o jediný usvedčujúci dôkaz. S týmto právnym záverom nie je možné súhlasiť, lebo odsúdenie sťažovateľa založené na nezákonných dôkazoch (čo i len na jednom) je porušením jeho práva na spravodlivý proces.

Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku poukázal sťažovateľ na to, že skutok bol nesprávne právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože správne malo ísť o prečin výtržníctva. Nemožno prijať záver, že pri údajnom spáchaní skutku bola použitá zbraň, a tento kvalifikačný znak nemožno pričítať sťažovateľovi. Skutkové okolnosti prípadu nemožno podriaďiť pod ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona.

V súvislosti s namietaným nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia poukazuje sťažovateľ na to, že okresný súd nesprávne neaplikoval pri určení druhu a výmery trestu ustanovenie § 42 Trestného zákona, keď nezohľadnil predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa zo 17. januára 2011, vo vzťahu voči ktorému malo dôjsť správne k uloženiu súhrnného trestu, čo sa však nestalo. Pritom uvedeným skorším rozsudkom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a nejde o odsúdenie takej povahy, že by sa na sťažovateľa hľadelo, ako keby nebol odsúdený. Túto nesprávnosť neodstránil ani krajský súd. Najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ bol v roku 2011 odsúdený ako mladistvý na trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, trest vykonal 26. septembra 2012, a teda pri úvahách o uložení súhrnného trestu nebolo možné na toto odsúdenie prihliadať, pretože je zahladené. Podľa názoru sťažovateľa z odpisu z registra trestov nevyplývalo zahladenie odsúdenia z roku 2011, a teda ani to, že by sa na neho hľadelo, ako keby nebol odsúdený. Namietajú tiež argumentáciu najvyššieho súdu, podľa ktorej došlo

k zahladeniu odsúdenia na základe amnestie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013. Podľa čl. II amnestie, na základe ktorého najvyšší súd odôvodňuje svoje rozhodnutie, boli odpustené nevykonané tresty odňatia slobody právoplatne uložené pred dňom rozhodnutia o amnestii vo výmere neprevyšujúcej 18 mesiacov, ak bol takýto trest uložený mladistvému, alebo ak súd zaradil páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, alebo nevykonané zvyšky týchto trestov odňatia slobody. Tieto tresty boli odpustené s účinkom, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený. Z dikcie tohto článku je zrejmé, že sa vzťahuje iba na tresty, ktoré neboli vykonané alebo ich zvyšky k 2. januáru 2013, pričom v prípade sťažovateľa bol trest vykonaný 26. septembra 2012, a tak sa na neho amnestia nevzťahovala, o čom svedčí aj to, že v odpise registra trestov nebolo toto odsúdenie zahladené.

Za ťažisko neústavnosti uznesenia najvyššieho súdu považuje sťažovateľ porušenie základného práva na súdnu ochranu v súvislosti s nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 121 ods. 1 Trestného zákona v spojení s čl. II amnestie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013. Je tiež toho právneho názoru, že predmetný skutok bol nesprávne právne posúdený. Za ďalšiu námietku považuje námietku porušenia základného práva na obhajobu zvoleným obhajcom, obzvlášť, ak je na konaní prítomný a žiada, aby boli všetky dôkazy proti jeho klientovi vykonané za jeho prítomnosti. Podstatné je, aby obvinený, resp. jeho obhajca mali vždy reálnu možnosť uskutočniť právo na obhajobu, resp. rozhodnúť sa, či ho využijú. Obvinený tak môže urobiť až po tom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu konkrétneho svedka, resp. *„v danom prípade pokiaľ by bol výsluch svedka-poškodeného v prípravnom konaní zrealizovaný. Preto, prvostupňový súd, nemohol čítať výpoveď poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní.“*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tdo 11/2016, porušené bolo.“

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tdo 11/2016 zo dňa 11.05.2016, sa zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.*

3. *Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 363,79 Eur na účet jeho právneho zástupcu(...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“*

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 11/2016 z 11. mája 2016 vyplýva, že ním bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 To 27/2015 z 23. septembra 2015.

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) vecne, ale nie relevantne odôvodnil sťažovateľ v podstate tým, že čítanie zápisnice o výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] 30. decembra 2009 na hlavnom pojednávaní konanom 14. januára 2013 bolo v rozpore so zákonom. Dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia možno úspešne uplatňovať v prípadoch, ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by svojou povahou a závažnosťou malo zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Nezákonným výsluchom svedka P [REDAKOVANÉ] by mohol byť tento dovolací dôvod naplnený len vtedy, ak by odsúdenie sťažovateľa bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale nestalo. Odsúdenie sťažovateľa nebolo ani výlučne, ale ani v rozhodujúcej miere založené na výpovedi svedka P [REDAKOVANÉ], pretože táto výpoveď je iba jedným z viacerých dôkazov preukazujúcich vinu sťažovateľa. Rozhodujúcim usvedčujúcim dôkazom je výpoveď poškodeného, pričom ďalšie dôkazy buď preukazujú, alebo vyvracajú jeho tvrdenia. Za takéhoto stavu, ak by aj výpoveď svedka P [REDAKOVANÉ] nebola vykonaná úplne v súlade so zákonom, jej akceptáciu ako použiteľného

dôkazu nevyklučuje ani čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru. Navyše svedok P [REDACTED] bol na hlavnom pojednávaní osobne vypočutý za prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu. Prečítanie jeho skoršej výpovede z prípravného konania teda v žiadnom prípade neznamenalo a ani nemohlo znamenať porušenie zákona.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť) vidí sťažovateľ v tom, že v dôsledku vybočenia z medzí spolupáchateľstva mu nemôže byť pričítané použitie zbrane pri útoku a jeho konanie môže byť posúdené maximálne ako trestný čin výtržníctva. Dodal tiež, že mu mal byť za použitia § 42 Trestného zákona uložený súhrnný trest s ohľadom na skorší rozsudok zo 17. januára 2011. K tomuto najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Nemožno preto preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Rozhodujúce je skutkové zistenie, podľa ktorého sťažovateľ spáchal skutok tak, ako to je uvedené v rozsudku okresného súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločinu vydierania v spolupáchateľstve podľa § 20 a § 189 ods. 1 a 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. a) Trestného zákona. Túto právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté. Preto tento dovolací dôvod nebol naplnený. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že mu nebol uložený súhrnný trest, treba poukázať na ustanovenie § 121 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého na mladistvého, ktorému bol uložený alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmiernený alebo odpustený trest odňatia slobody v dĺžke neprevyšujúcej jeden rok, sa hľadá ako keby nebol odsúdený dňom výkonu tohto trestu alebo dňom, keď bolo právoplatne od takého trestu alebo jeho zvyšku upustené. Sťažovateľ si zrejme neuvedomil, že rozsudkom zo 17. januára 2011 bol odsúdený ako mladistvý na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok a tento trest 26. septembra 2012 vykonal. Znamená to, že pri úvahách o uložení súhrnného trestu nebolo

možné na toto odsúdenie prihliadať, pretože je zahladené. Okresný súd a krajský súd preto správne aplikovali ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený, alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu sa javí ako dostatočná a presvedčivá. Nejaví teda známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho neznamená porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

Konkrétne treba uviesť, že sťažovateľ za ťažisko neústavnosti uznesenia najvyššieho súdu považuje tri námietky.

Predovšetkým ide podľa neho o to, že najvyšší súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 121 ods. 1 Trestného zákona v spojení s čl. II amnestie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013, keďže táto amnestia sa na sťažovateľa nevzťahovala.

Podľa § 42 ods. 3 Trestného zákona ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Podľa § 121 ods. 1 Trestného zákona na mladistvého, ktorému bol uložený alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmiernený alebo odpustený trest odňatia slobody v dĺžke neprevyšujúcej jeden rok, sa hľadí, ako keby nebol odsúdený, dňom výkonu tohto trestu alebo dňom, keď bolo právoplatne od takého trestu alebo jeho zvyšku upustené.

Najvyšší súd v uvedenej súvislosti zdôrazňuje, že sťažovateľ bol 17. januára 2011 odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka za skutok, ktorý spáchal ako mladistvý, pričom trest vykonal 26. septembra 2012 a týmto dňom priamo zo zákona sa naňho hľadelo, ako keby nebol odsúdený. Práve preto v zmysle § 42 ods. 3 Trestného zákona neprichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu.

Sťažovateľ bez akejkol'vek opory v argumentácii najvyššieho súdu tvrdí, že najvyšší súd vylúčil aplikáciu súhrnného trestu s poukazom na čl. II amnestie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013, pričom zdôrazňuje, že v skutočnosti sa táto amnestia na sťažovateľa nevzťahovala, a preto ani nemohla znamenať vo svojich dôsledkoch zahladenie jeho odsúdenia. Navyše dodáva, že fakt zahladenia odsúdenia zo 17. januára 2011 nebol ani uvedený v odpise z registra trestov.

Vzhľadom na jasné a jednoznačné znenie odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu (v ktorom niet o amnestii prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013 ani zmienky) sa možno iba domnievať, že úvahy sťažovateľa o nesprávnej aplikácii amnestie sú výsledkom jeho nesprávnej interpretácie ustanovenia § 121 ods. 1 Trestného zákona. V skutočnosti totiž toto ustanovenie počíta s dvoma alternatívami. Jedna z nich je, že mladistvý vykonal celý uložený trest odňatia slobody vo výške neprevyšujúcej jeden rok. Ďalšia alternatíva znamená, že mladistvému bol síce uložený nepodmienečný trest odňatia slobody prevyšujúci jeden rok, avšak tento mu bol zmiernený alebo odpustený v takom rozsahu, že zvyšok trestu neprevyšoval jeden rok. V oboch týchto prípadoch dochádza vykonaním trestu

k zahladeniu odsúdenia priamo zo zákona, keďže z tohto ustanovenia vyplýva, že sa po vykonaní trestu hľadá na odsúdeného, ako keby nebol odsúdený.

Z dosiaľ uvedeného je zrejmý aj záver, že účinky zahladienia odsúdenia v tomto prípade nastávajú priamo zo zákona, a preto prípadná skutočnosť, že takéto zahladienie odsúdenia dané ex lege nie je vyznačené v odpise z registra trestov, nemá pri posudzovaní otázky aplikovateľnosti inštitútu súhrnného trestu podstatný význam. Záznam v odpise z registra trestov nemá totiž v danej súvislosti právotvorný význam.

Ďalej považuje sťažovateľ za ťažiskovú námietku, že skutok bol nesprávne právne posúdený. Trvá pritom v uvedenej súvislosti na námietkach, ktoré sformuloval už v dovolaní, resp. ešte predtým v odvolaní.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku a skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok bol správne právne posúdený. Pritom skutkovému stavu popísanému v rozsudku okresného súdu plne zodpovedá prijatý právny záver (právna subsumpcia).

Sťažovateľ síce trvá na svojom názore, podľa ktorého právne posúdenie skutku nebolo správne, avšak poukazuje pritom vlastne na (podľa neho) nesprávne skutkové zistenia, hoci zároveň nijako nenapáda (a dosť dobre ani nemôže napádať) zásadnú tézu najvyššieho súdu o nedostatku jeho právomoci skúmať správnosť skutkových záverov nižších súdov.

V danej súvislosti možno z pohľadu ústavného súdu urobiť ten zásadný záver, že pokiaľ bol sťažovateľ nespokojný so skutkovými závermi okresného súdu a krajského súdu (čo z obsahu sťažnosti je zrejmé), potom mal na ústavnom súde napadnúť aj odvolacie uznesenie krajského súdu, čo však neurobil.

Napokon za ťažisko neústavnosti uznesenia najvyššieho súdu považuje sťažovateľ porušenie základného práva na obhajobu zvoleným obhajcom, ktorý požiadal, aby všetky dôkazy proti jeho klientovi sa vykonávali za jeho prítomnosti. Podstatné je podľa neho, aby obvinený, resp. jeho obhajca mali vždy reálnu možnosť uskutočniť právo na obhajobu, resp.

rozhodnúť sa, či toto právo využijú. Obvinený tak môže urobiť až po tom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu konkrétneho svedka, resp. „*v danom prípade pokiaľ by bol výsluch svedka - poškodeného v prípravnom konaní zrealizovaný. Preto, prvostupňový súd nemohol čítať výpoveď poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní.*“.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým zdôrazniť, že takto formulovaná námietka sťažovateľa nie je dostatočne jasná a jednoznačná.

Z prvej časti námietky sa zdá, že sťažovateľ má na mysli prečítanie výpovede svedka P [REDACTED] z prípravného konania, a to napriek tomu, že na tomto výsluchu nebola prítomná jeho obhajkyňa Mgr. [REDACTED].

V uvedenej súvislosti poukazuje ústavný súd na to, že krajský súd vychádzal z oznámenia Mgr. [REDACTED], podľa ktorého v čase výsluchu svedka P [REDACTED] v prípravnom konaní Mgr. [REDACTED] už sťažovateľa neobhajovala, keďže skoršou dohodou došlo k zrušeniu obhajoby z jej strany. Najvyšší súd (ako sa zdá) implicitne vychádzal z toho, že obhajobu zo strany Mgr. [REDACTED] nebolo možné považovať za skončenú, keďže táto skutočnosť nebola v čase výsluchu svedka P [REDACTED] vyšetrovateľovi oznámená sťažovateľom, resp. Mgr. [REDACTED], no zároveň dospel k záveru, že prípadné pochybenie v súvislosti s týmto výsluchom nemá intenzitu predpokladanú ustanovením § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pretože jednak svedok P [REDACTED] bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní, ale tiež aj preto, že jeho výpoveď nebola jediným, ale ani rozhodujúcim dôkazom pri ustálení viny sťažovateľa.

Sťažovateľ v súvislosti s touto argumentáciou najvyššieho súdu zdôrazňuje, že odsúdenie založené na nezákonných dôkazoch, a to čo i len na jedinom nezákonnom dôkaze, je porušením jeho práva na spravodlivý proces. Ústavný súd k tomu uvádza, že úvahy najvyššieho súdu sa mu javia ako dostatočné a plne presvedčivé. Sťažovateľ nijako nespochybňuje tú rozhodujúcu skutočnosť, že výpoveď svedka P [REDACTED] z prípravného konania nebola jediným, ale ani rozhodujúcim dôkazom pri ustálení jeho viny.

Z druhej časti námietky sa zdá, ako keby sťažovateľ namietal vykonanie dôkazu prečítaním výpovede poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní, pričom nezákonnosť takéhoto postupu má vyplývať z toho, že o čase a mieste vykonania výsluchu sťažovateľ nebol upovedomený.

V uvedenej súvislosti ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že z námietky, ako ju sťažovateľ sformuloval, nevyplýva, o ktorú konkrétnu výpoveď poškodeného z prípravného konania by malo ísť. Okrem toho sa javí ako podstatné, že táto námietka nie je uvedená v odvolaní, ale ani v dovolaní, pričom o obsahu odvolania a dovolania si ústavný súd mohol utvoriť obraz iba z uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu, resp. zo sťažnosti podanej ústavnému súdu, keďže odvolanie, ale ani dovolanie sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil. Ak považoval sťažovateľ prečítanie bližšie nekonkretizovanej výpovede poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní za nezákonné, potom mal a mohol namietať túto skutočnosť v odvolaní, príp. následne v dovolaní. Ak tak neurobil a námietku prvýkrát uplatnil až v konaní vedenom ústavným súdom, potom musí byť táto námietka (aj keby bola v konaní pred ústavným súdom náležite konkretizovaná) odmietnutá ako neprípustná v zmysle § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. Primárne však ústavný súd považuje túto námietku za zjavne neopodstatnenú, a to pre nedostatok základných skutkových údajov.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016